FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 27. APRIL 1977 [1]

Høje Ret.

Denne sag er blevet henvist til Domstolen ved en anmodning om en præjudiciel afgørelse fra Pretura i Cento, som er en lille by i provinsen Ferrara. Sagen er usædvanlig ved ikke at have nogen parter. For at forstå dette skal man kende visse lovbestemmelser i den italienske strafferetspleje.

I henhold til artikel 1 i »Codice di Procedura Penale« (lov om strafferetspleje) kan enhver, herunder en privat, give underretning (»denuncia«) til de dømmende myndigheder om, at der er grund til at tro, at der er begået en bestemt forbrydelse. I denne underretning behøver det imidlertid ikke være angivet, hvem den skyldige påstås at være. I den foreliggende sag blev Pretura di Cento af en vis professor Antonio Grassani underrettet om, at der inden for denne rets jurisdiktion syntes at være blevet begået visse forbrydelser vedrørende toldsvig med hensyn til kød, uden at det var angivet af hvem. Professor Grassani er direktør for »Centro Nazionale di Studi Doganali« (nationalt institut for toldstudier) i Genova og tillige sekretær for den italienske komité for studier i told- og handelsmæssige spørgsmål ved universitetet i Bologna — men dette har ingen betydning for retsspørgsmålet i sagen.

Det synes at forholde sig således, at den kompetente italienske ret, efter at have modtaget sådan underretning, kan beslutte, at der skal indledes straffesag mod en eller flere ukendte personer, og bede »Polizia Guidiziaria« (en politistyrke, der, såvidt jeg har forstået, er direkte ansvarlig over for de dømmende myndigheder) om at undersøge sagen navnlig med henblik på at opklare, hvem den skyldige er, hvis der findes en sådan. Dette gjorde Pretore di Cento i den foreliggende sag.

Desuden er enhver, der påstår at have lidt skade som følge af en forbrydelse, berettiget i henhold til artikel 22 sammenholdt med artikel 85 i Codice di Procedura Penale til at intervenere i en hvilken som helst straffesag, der har berøring med forbrydelsen, og kræve erstatning af den tiltalte. I henhold til artikel 304 (som ændret ved lov nr. 773 af 15. 12. 1972) skal den dommer, der foretager de indledende undersøgelser i en sag (»Guidice Istruttore«), give meddelelse om sagen til enhver, som måtte have interesse i at intervenere.

Såfremt der føres bevis for, at de forbrydelser vedrørende toldsvig, der blev nævnt i underretningen fra professor Grassani, er begået, indebærer dette, at de pågældende ved indførsler fra ikke-medlemsstater har unddraget sig told i henhold til den fælles toldtarif. I henhold til artiklerne 1, 2, b) og 3, stk. 1 i Rådets afgørelse af 21. april 1970 angående udskiftning af medlemsstaternes finansielle bidrag med Fællesskabets egne indtægter (70/243 EKSF, EØF, Euratom) som ændret ved artikel 130 i tiltrædelsesakten er denne told siden 1. januar 1971 gradvist blevet en del af Fællesskabernes egne indtægter. Som det imidlertid er Domstolen bekendt, skal sådanne indtægter i henhold til afgørelsens artikel 6 »opkræves af medlemsstaterne i henhold til deres nationale love og administrativt fastsatte bestemmelser« og af medlemsstaterne stilles til rådighed for Kommissionen.

Pretore di Cento er således interesseret i at vide, til hvem han skal give underretning om den sag, der verserer for ham.

1 — Oversat fra engelsk.

For at få en afklaring af dette spørgsmål har man ved kendelse af 15. november 1976 henvist følgende spørgsmål til Domstolen:

»1. Skal alene Det europæiske økonomiske Fællesskab i henhold til afgørelsen af 21. 4. 1970 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber anses for skadelidt som følge af en forbrydelse vedrørende toldsvig eller kan EØF og de enkelte medlemsstater, der har til opgave at opkræve tolden på Fællesskabets vegne, tilsammen betragtes som skadelidte?

2. Er den nationale ret som følge heraf forpligtet til i henhold til sine egne retsplejebestemmelser at underrette Fællesskabet om, at der er rejst anklage for toldsvig, for at Fællesskabet kan kræve efterbetaling af den unddragne told?

Ved første øjekast indebærer disse spørgsmål en vanskelighed ud fra Domstolens synspunkt, idet de, som det fremgår af formuleringen, ikke udelukkende er fællesskabsretlige spørgsmål. Således har navnlig begrebet »skadelidt« i den foreliggende sammenhæng sin oprindelse i de italienske retsplejebestemmelser, hvorfor det må defineres inden for disses rammer. Desuden tilkommer det ikke denne Domstol at afgøre, hvem en italiensk ret »i henhold til sine egne retsplejebestemmelser« skal underrette om, at der verserer en straffesag ved den. Som svar på en anmodning om en præjudiciel afgørelse kan denne Domstol, til hjælp for den nationale ret, kun fastslå, hvilken fællesskabsret, der er relevant, og må overlade det til nævnte ret at drage de nødvendige slutninger heraf vedrørende anvendelsen af sine egne retsplejebestemmelser på den foreliggende sag.

Jeg tror imidlertid, at vanskeligheden er mere tilsyneladende end reel.

Det italienske regering siger i sit indlæg, som jeg gerne vil have lov at rose (hvis jeg må) både for dets kortfattethed og for dets klarhed, at Pretore di Cento's egentlige problem er at identificere, hvem der har søgsmålskompetence vedrørende efterbetalingen af den eventuelt unddragne told, eftersom det er den samme, som Pretore i henhold til de italienske retsplejebestemmelser skal underrette om den verserende straffesag. Såfremt dette udsagn stod alene, ville Domstolen fortsat være i vanskeligheder, for den kan ikke, udelukkende på grundlag af en erklæring, selv om denne kommer fra den italienske regering, acceptere en særlig fortolkning af begrebet »skadelidt«, som der er henvist til af Pretore. Men den italienske regering siger videre, at Pretore selv, ved de sidste ord i det andet spørgsmål, har tilkendegivet, at det faktisk er ham, der har søgsmålskompetence vedrørende efterbetalingen af tolden, som han ønsker at identificere, og at det er denne betydning, han lægger i begrebet »skadelidte«. Dette udsagn er efter min opfattelse korrekt.

På grundlag heraf anfører den italienske regering i sit indlæg, hvilket jeg også er enig i, at svaret på spørgsmålene fra Pretore di Cento findes i Domstolens dom i sagerne 178, 179 og 180/73 *Belgien og Luxembourg* mod *Mertens* (Samling 1974, s. 383), hvori det blev antaget, at det af artikel 6 i Rådets afgørelse af 21. april 1970 fremgår, at det fortsat er de enkelte medlemsstaters opgave at foretage retsforfølgning med henblik på inddrivelsen af beløb, der henhører under Fællesskabernes egne indtægter. Den italienske regering påpeger, at denne slutning underbygges af visse bestemmelser i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2/71 af 2. januar 1971 om gennemførelse af afgørelsen af 21. april 1970. Dette er rigtigt. Men jeg tror ikke, at det er nødvendigt at bruge Domstolens tid på en detaljeret gennemgang af disse bestemmelser.

Kommissionen henholder sig til dommen i sagen *Belgien og Luxembourg* mod *Mertens* men råder, både i det skriftlige og i det mundtlige indlæg, Domstolen til at skelne mellem det snævrere spørgsmål om hvem der har søgsmålskompetence vedrørende told,

som henhører under Fællesskabernes egne indtægter, og det videre spørgsmål om hvis interesser der krænkes, når denne told unddrages. Kommissionen anførte, at det i et sådant tilfælde ikke blot var interesserne hos den medlemsstat, som er ansvarlig for opkrævningen, der var krænket, men også interesserne hos Fællesskaberne selv, hvis egne indtægter stod på spil, og at der også, så længe overgangsbestemmelserne i artikel 4 i Rådets afgørelse af 21. december 1970 var i kraft, var sket en krænkelse af interesserne hos andre medlemsstater, som er forpligtet til at dække ethvert underskud i Fællesskabernes egne indtægter gennem direkte bidrag til budgettet, der er udregnet i forhold til medlemsstaternes respektive bruttonationalprodukter. Høje Ret, dette er utvivlsomt korrekt. Men af de nævnte grunde tror jeg, at det ligger uden for den virkelige rækkevidde af de spørgsmål, som Pretore di Cento har stillet Domstolen.

Jeg mener derfor, at Domstolen, som svar på de stillede spørgsmål, bør statuere, at det af afgørelsen af 21. april 1970 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber fremgår, at kun de enkelte medlemsstater, som er ansvarlige for opkrævningen af told i henhold til den fælles toldtarif, har søgsmålskompetence vedrørende efterbetalingen af sådan told, som måtte være blevet unddraget ved en forbrydelse vedrørende toldsvig.